

det aftalte Honorar tilsendt; men til sin Forbav-
selse havde han faaet sit Brev tilbage fra hendes
svenske Godsadministrator med den Besked, at Hen-
des Naade ikke erindrede at have gjort nogen saa-
dan Bestilling, og at hun iøvrig heller ikke havde
været berettiget dertil, uden forud at have ind-
hentet sine Formynderes Samtykke. I den Anled-
ning bad nu Billedhuggeren ham, som jo bedst
kendte Sagens Sammenhæng, om at være hans Tals-
mand overfor rette Vedkommende og hjælpe ham
til at faa sit haardt tiltrængte Tilgodehavende.

Per blev højst pinligt berørt af dette Brev, ikke
saameget endda for selve Anmodningens Skyld som
paa Grund af de Minder, det vakte fra en Tid,
der nu syntes ham at tilhøre hans dybeste For-
nedrelse. Han blussede af Skam, naar han tænkte
paa denne Byste med den frække, tillavede Im-
peratormine; og han ønskede, han havde kunnet
sende Manden Pengene, alene for at kunne bede
ham sønderslaa sit „Kunstværk“ og strø det ud
paa Landevejen som nyttige Skærver. Nu saae han
sig endda nødsaget til foreløbig at lade det høflige
Brev ubesvaret, fordi en Henvendelse til Hofjæger-
mesterinden eller hendes Mand om dette Mellem-
værende maaske kunde indvirke skadeligt paa den
Sag, hvoraf i Øjeblikket hele hans egen Velfærd
afhang. De kunde let tage ham en saadan Ind-
blanding i Baronessens Anliggender meget ilde op,
saa meget mere som Hofjægermesterinden aldrig
overfor ham helt ud havde tilstaaet Søsterens Util-
regnelighed.

Saa gik der igen nogle Uger, og i Slutningen af
November stod han foran Katastrofen. Stykke efter
Stykke var forsvunden fra hans Klædeskab; ogsaa